

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-07-000 041
Бања Лука, 09.4.2008. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Петра Бајића као предсједника вијећа, Стаке Гојковић и Виоланде Шубарић као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца С.Р. из Б., кога заступа пуномоћник Б.Б., адвокат из Б., против тужене Х.А.А. Банка, Б., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца, против пресуде Окружног суда у Бањалуци број Ж-101/05 од 31.10.2006. године, на сједници одржаној 09.4.2008. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Ревизија се уважава, укида се пресуда Окружног суда у Бањалуци број Ж-101/05 од 31.10.2006. године и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањалуци број Рс-133/98 од 24.12.2004. године, одбијен је као неоснован тужбени захтјев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име изгубљене зарада исплати износ од 52.834,74 КМ са законском затезном каматом почев од 05.8.2003. године до коначне исплате, да му исплати затезну камату на износ од 92.834,74 КМ обрачунату за период од 31.3. до 04.8.2003. године, а на име накнаде штете због недодјеливања стана да му исплати износ од 56.740 КМ са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, те одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањалуци број Ж-101/05 од 31.10.2006. године, жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовремено изјављеном ревизијом тужилац побија другостепену пресуду због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се оспорена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужена је оспорила наводе тужиоца и предложила да се ревизија одбије као неоснована.

Ревизија је основана.

У овој парници тужилац захтјева да му тужена на име изгубљене зараде исплати износ од 52.834,74 КМ са припадајућим каматама почев од 05.8.2003. године до исплате, камате на износ од 92.834,74 КМ за период од 31.3. до 04.8.2003. године и на име накнаде штете износ од 56.740 КМ са припадајућим законским затезним каматама од пресуђења до исплате.

Своје захтјеве тужилац темељи на тврдњи да су рјешења о престанку радног односа тужиоцу која је донијела тужена незаконита, па да му стога припада право на накнаду изгубљене зараде, као и право на накнаду штете због недодјеливања стана који би му био додјељен, да му незаконитим поступањем тужене није престао радни однос.

Полазећи од утврђења да је правоснажном пресудом Окружног суда у Бањалуци број Ж-186/01 од 07.3.2002. године потврђена дјелимична пресуда Основног суда у Бањалуци број Рс-255/00 од 09.5.2001. године, којом су поништене као незаконите одлуке тужене о престанку радног односа тужиоцу и наложено туженој да тужиоца врати у радни однос и распореди на одговарајуће послове и задатке, да су парничне странке дана 04.8.2003. године закључиле вансудско поравнање којим се тужена обавезала да исплати тужиоцу на руке износ од 40.000 КМ, те да уплати порез на плату и доприносе за тужиоца у износу од 13.255,65 КМ, што укупно чини 53.255,65 КМ, а тужилац преузео обавезу да повуче тужбе против тужене у предметима Рс-255/00 и Рс-133/98, те се одрекао свих евентуалних потраживања према туженој, и да се потписивањем поравнања сматра у цијелости намирен, да није доказао да је тужена дужна да му на име изгубљене зараде исплати тражени износ, првостепени суд је позивајући се на одредбе члана 126. ЗПП одбио захтјев тужиоца за исплату изгубљене зараде.

Захтјев тужиоца за накнаду штете због недодјеливања стана првостепени суд је одбио као неоснован, налазећи да о праву на рјешавање стамбеног питања запосленог одлучује предузеће као власник стана на основу својих прописа, а да суд одлучује о законитости конкретне одлуке о додјели стана на коришћење, а не и о самом праву на додјелу стана. Како у конкретном случају тужилац постављеним тужбеним захтјевом није тражио оцјену законитости појединачне одлуке о додјели стана на коришћење, првостепени суд је закључио да због недодјеливања стана од стране тужене тужилац није претприо никакву штету.

Одлучујући о жалби тужиоца другостепени суд налази да је првостепени суд правилно примјенио материјално право када је одбио тужбени захтјев тужиоца, те да није починио повреде одредаба парничног поступка које је тужилац истакао у жалби. Из образложења другостепене пресуде произлази да своју одлуку другостепени суд темељи на чињеници да је правоснажна пресуда Окружног суда у Бањалуци број Ж-186/00 од 07.3.2002. године укинута рјешењем Врховног суда Републике Српске број Рев-30/03 од 21.12.2004. године, да је након тога, у поновном поступку Окружни суд у Бањалуци одлучујући о жалби против дјелимичне пресуде број Рс-255/00 од 09.5.2001. године рјешењем број Ж-59/05 од 19.4.2006. године укинуо дјелимичну првостепену пресуду и тужбу одбацио. Налазећи да су рјешења тужене о престанку радног односа тужиоцу из наведених разлога законита и да су

постала правоснажна, другостепени суд је закључио да тужилац нема право на било каква потраживања према туженој по основу радног односа јер да му је радни однос престао на законит начин. Из ових разлога је другостепени суд жалбу тужиоца одбио и првостепену пресуду потврдио.

Основано ревидент указује да је у поступку доношења побијане пресуде другостепени суд починио повреду одредбе парничног поступка из члана 221. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, бр. 58/03, 85/03, 74/05 и 63/07, у даљем тексту: ЗПП), која повреда је утицала на законитост и правилност оспорене пресуде (члан 209. ЗПП).

Према одредби члана 221. ЗПП другостепени суд испитује првостепену пресуду у оном дијелу у коме се побија жалбом, у границама разлога наведених у жалби, пазећи по службеној дужности на примјену материјалног права и повреде одредаба парничног поступка које се односе на страчану способност и заступање.

Тужилац је жалбом побијао првостепену пресуду у цјелини из свих разлога прописаних одредбом члана 208. став 1. ЗПП. Према наводима жалбе првостепени суд није оцјенио све изведене доказе, а нарочито извјештај о финансијском вјештачењу, па да образложење пресуде није у складу са одредбама члана 191. став 4. ЗПП, да је због ових пропуста првостепеног суда чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено што је резултирало и погрешном примјеном материјалног права. Тужилац није у жалби износио нове чињенице нити предлагао нове доказе.

Према томе, другостепени суд је био овлаштен да на основу одредбе члана 221. ЗПП испита у цјелини првостепену пресуду и изврши контролу законитости поступања првостепеног суда, како у погледу оцјене доказа изведених пред тим судом и утврђењих чињеница релевантних за одлуку о спору, тако и у погледу изведених чињеничних и правних закључака датих у образложењу првостепене пресуде. Из образложења оспорене пресуде произлази да је другостепени суд своју одлуку засновао на чињеницама које није утврдио првостепени суд и доказима који нису проведени у првостепеном поступку. Докази на које се позива другостепени суд нису изведени ни пред другостепеним судом, па је основан приговор ревизије да је другостепени суд поступио супротно одредби члана 221. ЗПП, јер није испитивао законитост и правилност првостепене пресуде у оквиру жалбених разлога тужиоца.

Из напријед наведеног произлази да је учињена повреда одредаба парничног поступка која је основ за укидање побијане пресуде из члана 249. став 1. ЗПП, па је ревизија тужиоца уважена, другостепена пресуда укинута и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

Међутим, неосновани су наводи ревизије који се односе на повреду одредби из члана 360. и 357. став 1. тачка 4. и 5. ЗПП. Уколико је судија Сњежана Ромчевић као члан вијећа учествовала у доношењу одлуке у предмету Ж-59/05 у својству судије извјестиоца, то није сметња да у овој парници учествује у доношењу оспорене одлуке као предсједник вијећа. Наиме, у оба случаја судија Сњежана Ромчевић је поступала као судија другостепеног суда,

што није разлог за изузеће из члана 357. став 1. тачка 4. ЗПП. Како ни тужилац у жалби против првостепене пресуде није тражио њено изузеће (члан 358. ЗПП), није било основа да наведена судија поступи у смислу одредби члана 360. ЗПП.

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић